

Vánoční

Všude kolem ní je tma, žádné světlo. Nepřerušované ticho, někdy příjemné, nutí k pláči, ale nikdo nepláče. Tak je to skoro pořád. Ledové temné vězení, které jí a ostatní drží. Čas jí byl tím, čím je vzduch životu, slunce zemi, včela květině, ale i přesto ho nevnímá a dál je ve svém vězení. Uniknout nemůže, i kdyby chtěla. Sní o světle, které je všudypřítomné, nebo o vzduchu, kopretinách, šalvěji, dokonce i o bodláci, které píchá, ale potřebuje slunce. Ona ho nepotřebuje. Chce aspoň světlo. Malou přívětivou lampičku, která by osvětila její vězení. Vězení nenávidí.

Rozevřelo se víko a dovnitř se vtilo vlídné, matné světlo. Nic tak krásného už dlouho neviděla. Malé studené ruce jí pomalu a opatrně zvedaly ze tmy. Kolem bylo všechno chaotické a roztřesené, ucítila první vůně, cukroví na stolku jí připomínalo, že už brzy bude Štědrý den, jmelí nad hlavou se roztomile pohupovalo a stromeček byl krásnější, než si ho pamatovala. Zaplavila ji úzkost. Už brzy to skončí a já se vrátím zpátky. A co pak? Znovu budu snít o světle, vůních, o bodláci. Ale já to takhle nechci, chci tu být napořád. Úzkost jí za malou chvíli opustila a ruce jí pomalu pověsily na stromek. Vedle ní se už ostatní spokojeně pohupovali. V duchu si broukala jednu z koled, sledovala, co se děje okolo, a přemýšlela o kouzlu Vánoc. Sněhuláci v květináči se na ní usmívali, červená svíčka už dohořívala a ruce uvázaly poslední mašli. Symfonie barev a tvarů působila konejšivě a přívětivě, jako duha po bouři. Ruce pověsily tu poslední hned vedle ní. Větev se začala nebezpečně houpat a naklánět. Čas se pro ni zpomalil.

Stromeček už se jí nezdál tak krásný... byl studený, plný pichlavého jehličí. Vůně už nebyly tak příjemné... vůně ohně a cukroví, ze kterého se staly uhlíky. Světlo už nebylo bezpečné... páliho v očích a na srdci. Jak tak padala, vzpomínala. Na vězení, které bylo temné a nehezké, ale byla tam doma. Třeba bylo tmavé, protože nemohlo být světlé a nebyl v něm stromeček, protože tam nepatřil. Ještě nikdy o tom takhle neuvažovala. Pořád padala a pořád vzpomínala. Ve skutečnosti nepadala tak dlouho, celou dobu jí jmelí se strachem sledovalo a sněhuláci se přestali usmívat. Myslela na svoje mládí, jak snila o životě na poli, na farmě nebo v lese. Zpívala žalostné písně o světle, vůních a o Vánocích. Každý má své místo a svůj osud. V duchu si šeptala konejšivá slova, nikdo jiný jí je neříkal. Už byla jen kousíček od země, zastavil se jí dech spolu s časem, který zůstal stát na jednom místě a ani se nepohnul. Smysl Vánoc je skryt v maličkostech, pošeptala a zavřela oči.

Ruce se s vyděšením zastavily a tiché Křach jim napovědělo, že už si kouličku na stromek nepověsí.